

LIBRIS Editura Soma Nova
Str. Gorjului, Nr. 22A, Camera 1, București
www.editurasoma.ro
contact@editurasoma.ro
tel: 0726 260 955

Coordonator proiect și editor: Costică Cojocaru

Design copertă: Ana Maria Băluță

Tehnoredactare: Florin Orșa

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
SPÂNU, ION

Asasinarea lui Mihai Eminescu / Ion Spânu. -

București : Soma Nova, 2026

ISBN 978-630-6690-22-0

821.135.1.09

929

Copyright prezenta ediție © Soma Nova

Copyright general © Ion Spânu

*Reproducerea integrală sau parțială, sub orice formă, a textului din
această carte este permisă numai cu acordul prealabil scris al Editurii*

Soma Nova

Tiparul executat la S.C. X PROMPT PRINT S.R.L. București

tel 021 423 20 58,

e-mail: contact@xprompt.ro,

web: xprompt.ro • 2026

Ion Spânu

Asasinarea lui Mihai Eminescu

Ediția a doua, revăzută și adăugită

soma
EDITURA

București 2026

Notă asupra ediției a 2-a	7
Notă asupra primei ediții	10
Introducere	11
Însemnarea lui Maiorescu din 28 iunie 1883	17
O oră pentru traseul: Casa lui Maiorescu – Capșa – Cotroceni – Băile Mitrășevski	29
Povestea lui Ventura	36
Arestarea	59
Arestat sau internat?	76
Semnele nebuniei	89
„Bolnavul” Eminescu în „Însemnările...” lui Maiorescu	98
De ce îl ura Maiorescu pe Eminescu?	117
Intoxicare și dezinformare	123

DOCUMENTAR

-1- M. Eminescu – pentru libertatea presei și a jurnalistului	135
-2- Titu Maiorescu – „Însemnări zilnice” – Luni 30 Maiu / 11 Iunie 83	139
-3- IDEM, Miercuri 22 Iunie / 4 Iulie 1883	139
-4- IDEM, Joi 23 Iunie 83	139
-5- IDEM, Duminecă 26 Iunie / 8 Iulie 1883	140
-6- IDEM, Luni 27 Iunie / 19 Iulie 83	140
-7- IDEM, Marți 28 Iunie / 10 Iulie 1883	141
-8- IDEM, Marți 28 Iunie / 10 Iulie 1883	142
-9- IDEM, Duminecă 14/26 Aug. - până Miercuri 17/29 Aug.	142
-10- IDEM, Viena, Sâmbătă 31 Dec. 1883	143
-11- IDEM, Duminecă 1/13 Ianuarie 1884	144
-12- IDEM, Miercuri 18/30 Ianuarie 1884	144
-13- IDEM, Joi 19/31 Ianuarie 84	144
-14- IDEM, Vineri 27 Ianuarie 1884	145
-15- IDEM, Sâmbătă 28. I. 84	145
-16- IDEM, Miercuri 1/13	146
-17- IDEM, Miercuri 8/20	146
-18- IDEM, Vineri 10/22 Fevr. 84	147
-19- IDEM, Duminecă 26 Fevr.	150
-20- IDEM, Vineri 23 Martie / 4 Aprilie	150
-21- IDEM, Marți 27	151
-22- IDEM, 21 aprilie 1939	152
-23- IDEM, 6/18 Aprilie 84	152
-24- Livia Maiorescu către I.E. Torouțiu (fragment) 21 aprilie 1939	153
-25- Livia Maiorescu către I.E. Torouțiu 3 ianuarie 1940	154
-26- IDEM, [PROCES-VERBAL] Douăzeci și opt iunie orele 7 seara Anul 1883	155
-27- IDEM, Astăzi, 29 iunie 1883	157
-28- IDEM, [CURATELĂ], NR. 968/1883, București 1883 Iulie 9	158
-29- IDEM, [CERTIFICAT MEDICAL], No. 12535, 11/83	158
-30- IDEM, [ADRESĂ], 5750, Nr. 9098, 1883 Iulie 23, Dos. No. 968/83	158
-31- Al. Ciurcu - Eminescu - din amintirile mele	159
-32- Const. Simțion către Titu Maiorescu	162
-33- Matei Eminescu către Titu Maiorescu	164
-34- Clara Maiorescu către Emilia Humpel	164

-35- C. Popasu către Titu Maiorescu	165
-36- Titu Maiorescu către Emilia Humpel	167
-37- T. Maiorescu către George Eminovici	167
-38- Livia Dymsha către Emilia Humpel	168
-39- Al. Chibici-Revneanu către Titu Maiorescu	170
-40- C. Popasu către Titu Maiorescu	170
-41- C. Popasu către Titu Maiorescu	171
-42- Titu Maiorescu către Emilia Humpel	172
-43- C. Popasu către Titu Maiorescu	173
-44- C. Popasu către Titu Maiorescu	173
-45- Cineva către Titu Maiorescu	174
-46- Mihai Eminescu către A. Chibici Revneanu	175
-47- P. Missir către Titu Maiorescu	177
-48- Emilia Humpel către Titu Maiorescu	178
-49- C. Popasu către Maiorescu	179
-50- D. Boghean către P. Missir	180
-51- P. Missir către Titu Maiorescu	183
-52- C. Popasu către T. Maiorescu	184
-53- Prof. Dr. Obersteiner către Titu Maiorescu	185
-54- C. Popasu către Titu Maiorescu	186
-55- [P. P. Carp?] către Titu Maiorescu	187
-56- C. Popasu către Titu Maiorescu	187
-57- Harieta Eminovici către Titu Maiorescu	188
-58- Titu Maiorescu către A. Chibici-Revneanu	189
-59- T. Maiorescu către H. Eminescu	190
-60- T. Maiorescu către A. Chibici-Revneanu	191
-61- A. Chibici-Revneanu către T. Maiorescu	192
-62- Harieta Eminovici către Titu Maiorescu	194
-63- P. Missir către T. Maiorescu	196
-64- Emilia Humpel către Titu Maiorescu	197
-65- Clara Maiorescu către Emilia Humpel	198
-66- Mite Kremnitz către Emilia Humpel	199
-67- Mite Kremnitz către I. Slavici	200
-68- Titu Maiorescu către Emilia Humpel	200
-69- Emilia Humpel către Titu Maiorescu	203
-70- Colo (?) către Ioan Slavici	206
-71- Emilia Humpel către Titu Maiorescu	206
-72- Missir către Maiorescu	207
-73- Alexandru Vlahuță către Titu Maiorescu	210
-74- Missir către T. Maiorescu	211
-75- Mite Kremnitz – Amintiri Fugare	213
-76- I. Al. Brătescu-Voinești – Luceafărul (Amintiri)	214
-77- I. Al. Brătescu-Voinești	215
-78- Iacob Negruzzi – Eminescu	217
-79- Ioan Slavici – Amintiri	218
-80- Al. Vlahuță – Amintiri Despre Eminescu	220
-81- Nicolae Petrașcu – Mihai Eminescu	221
-82- George Panu – Eminescu Și Veronica Micle	224
-83- Veronica Micle către B. P. Hasdeu	227
-84- Notă către Serviciile Secrete Austriece	228
-85- Ioan Slavici către Titu Maiorescu	229
-86- Constantin Dimitriu către Mihai Brăneanu	231

Provocarea de față se adresează în special tinerilor jurnaliști, pentru care Eminescu nu este numai un precursor strălucit, ci și un martir care poate justifica ideea de sacrificiu în favoarea adevărului. Chiar dacă, „*pentru că panta este alunecoasă și nu are piedică până-n prăpastie*” (cum scria Eminescu în ultimul său articol, publicat chiar în ziua internării sale în ospiciu), riscul de a spune adevărul trebuie să fie asumat ca o „responsabilitate” a meseriei de ziarist. Aceasta e lecția pe care, dincolo de mormânt, ne-o predă mereu Eminescu.

Demersul nostru poate că n-ar fi putut ajunge la final fără sprijinul acordat de scriitorul Fănuș Băileșteanu, directorul Bibliotecii Academiei. Îi mulțumesc lui și, mai ales, prietenului meu, Constantin Barbu, eminescologul nepereche, despre care Constantin Noica scria că este „*excepțional de înzestrat pentru lucrări de erudiție și istorie literară*”. Fără sutele de controverse de pe Banca lui Socrate de lângă Universitatea din Craiova și fără câteva documente inedite pe care Constantin Barbu ni le-a pus la dispoziție cartea aceasta n-ar fi fost decît un vis risipit.

ÎNSEMNAREA LUI MAIORESCU

Cînd vor fi lămurite pe deplin evenimentele petrecute în 28 iunie 1883, probabil că această zi va fi pecetluită definitiv ca ziua de doliu a culturii române. Documentele arată că în acea fatidică zi s-a comis un atentat bine orchestrat împotriva celui care este azi „*omul deplin*” al spiritului românesc, cum îl numea Constantin Noica pe Eminescu. Atentatul a fost ascuns mai bine de un secol și chiar și acum, cînd documentele au scos la iveală tragedia acelei zile, mai există pornirea unora, aparent inexplicabilă, de a ascunde fapte care cer în continuare explicații. Acum, cînd cercetătorii și-au făcut datoria și au scos din arhive mărturiile care devoalează acest atentat e nevoie ca ziariștii români să-și asume responsabilitatea de a duce pînă la capăt această anchetă despre asasinarea celui care și pentru istoria presei rămîne farul călăuzitor. Aproape ca un testament, Eminescu publica în „*Timpu*”, în chiar această nenorocită zi de 28 iunie 1883, un articol fără titlu, numit ulterior „*Pentru libertatea presei și a jurnalistului*”, pe care avea să-l țină la piept încă de dimineață, cînd a plecat spre casa lui Maiorescu, pînă seara, cînd a fost dus la ospiciul Șuțu. Ziariștii români n-au voie să-l uite pe cel dintîi și cel mai mare martir al lor.

Ce știe lumea despre ziua de 28 iunie 1883? Pînă de curînd, varianta cunoscută de toată lumea era una foarte simplă. După câteva semne de alienare descoperite de apropiați în zilele precedente, poetul Mihai Eminescu s-a trezit cu noaptea în cap în 28 iunie 1883 și, în plină

criză de nebunie, s-a luat la hartă cu Ecaterina Szöke Magyarosy, prima soție a lui Ioan Slavici, la care stătea în gazdă. Speriată, aceasta îi trimite la ora 6 dimineața o carte de vizită lui Titu Maiorescu, care locuia în apropiere, cerându-i s-o scape de Eminescu. Cele câteva cuvinte au un efect colosal asupra criticului și politicianului Maiorescu, încît, deși a pozat mereu ca fiind protectorul și susținătorul poetului, îl cheamă pe Simțion, de la Societatea „Carpații” cu care dă fuga la spitalul de nebuni și îi obține lui Eminescu un bilet de internare, oferindu-se generos să plătească 300 de lei pe lună. Nici nu ajunge bine înapoi acasă și la ușă apare chiar Eminescu, care habar nu avea de intențiile „prietenului” său. După o scurtă discuție, fără măcar să încerce să afle ce s-a întîmplat acasă la Slavici, cu un cinism îngrozitor, Maiorescu îi dă ceva mărunțiș pentru trăsură și îl trimite la Societatea „Carpații” pentru a se întîlni tocmai cu... Simțion! Nu se știe de ce, Eminescu se duce mai întîi la Capșa unde se întîlnește cu Grigore Ventura. Apoi scoate pistolul și amenință, în fața patroanei Marie Obeline Vautier, că vrea să-l împuște pe rege. Ventura îi propune să meargă împreună la palat! Eminescu este de acord și pleacă împreună spre Cotroceni, însă acolo poarta nu se deschide. Cei doi decid atunci să meargă la celebrele băi publice Mitrașevski, unde Eminescu atinge vîrfurile nebuniei, lăsînd apa să curgă timp de opt ore. Speriat și îngrijorat, Ventura îl încuie pe Eminescu în baie și îi cheamă la fața locului pe cei de la Societatea „Carpații”, anunțînd în același timp și poliția că un nebun s-a închis în baia publică. Cu duba de la spitalul de nebuni, sosesc la fața

locului doi prieteni ai poetului, Siderescu și Ocășeanu, care, întîmplător, aveau la îndemînă și o cămașă de forță! După ce-l imobilizează pe Eminescu, cortegiul pleacă la Spitalul Șuțu unde Eminescu avea deja „rezervarea asigurată” încă din dimineața acelei zile. De aici începe întunericele pentru întreaga cultură română. Un întuneric ce nu se va risipi decît atunci cînd se va lămuri întreaga problematică a acestei tragice zile.

Este uluitor cum această poveste absurdă s-a impus în rîndul opiniei publice mai bine de un secol, cu toate că există un documentar bogat care arată că evenimentele s-au desfășurat cu totul altfel. Deși „Cazul Eminescu” are toate elementele unui complot prin care s-a pus la cale o crimă oribilă, nu s-a deschis niciodată un dosar în care să fie anchetate faptele care încălcau flagrant legile aflate atunci în vigoare. Pot fi invocate, desigur, și cauze obiective, legate de apariția foarte tîrzie a documentelor pe care le avem acum la dispoziție, care au fost cunoscute opiniei publice abia în primele decenii ale secolului XX, dar aceste cauze nu sînt nici pe departe suficiente pentru a justifica tăcerea care și astăzi este dorită în marginea acestui caz. Cu atît mai mare este meritul eminescologilor Nicolae Georgescu, Călin L. Cernăianu și Th. Codreanu, care au făcut, în anii din urmă, tot ce le-a stat în putință pentru a readuce în memoria noastră ce s-a întîmplat cu adevărat în ziua de 28 iulie 1883, cînd pana gazetarului Mihai Eminescu a fost pusă în cămașă de forță.

Să recitim cu atenție însemnarea lui Titu Maiorescu din 28 iunie 1883, pe care o găsim în Jurnalul său:

„Astăzi, Marți, la ora 6 dimineața, o carte [de vizită] de la d-na Slavici, la care, locuște Eminescu, cu aceste rânduri scris: **«Domnu Eminescu a înnebunit. Vă rog faceți ceva să mă scap de el, că foarte reu»**. Curând după aceea Simțion la mine, întâia oară. **Mam dus cu el la Dr. Suțu și am pus să se pregătească în a sa „Casă de sănătate” o cameră pentru Eminescu**; am luat asupra mea plata pentru aceasta, 300 de lei pe lună; apoi am venit acasă, am înștiințat încă pe Th. Rosetti despre aceasta. **Pe la 10 veni cu trăsura la mine Eminescu**, binecuvântă, cu privirea fixă, pe soția mea și pe Ilie Nicolescu care tocmai pleca, mă îmbrățișă tremurând. Eu îi arătaui pe Hermes și pe Venus din Melos, la care el zise, cu privirea în extaz: „Lasă, că va reînvia arta antică!”. **Potrivit înțelegerii [ce avusesem cu Simțion], i-am spus că trebuie să se ducă la Simțion, pentru societatea „Carpații”**. Mi-a cerut să-i dau 5 lei pentru trăsură și a plecat cu trăsura acolo [la Simțion]. **De acolo e vorba să fie dus la Dr. Suțu. Numai, de s'ar face asta fără greutate!** A venit apoi la mine Caragiali, la masă; izbucnit în lacrimi, când a auzit ce e cu Eminescu” (D 7).

Fără această însemnare, „Cazul Eminescu” ar fi rămas închis pe vecie. Din fericire, ea s-a păstrat, dar, din păcate, a fost publicată abia după trecerea a patru decenii de la ziua la care face referire, când legenda nebuniei lui Eminescu devenise cunoscută și întreținută de toată lumea. Se construise deja portretul poetului de geniu, iar activitatea de gazetar a lui Eminescu fusese deja uitată.

Să dăm însă timpul înapoi. Așadar, în ziua de 28 iunie 1883, la șase dimineața, soția lui Slavici, Ecaterina Szöke Magyarosy, îi trimite lui Maiorescu o carte de vizită prin care îl roagă s-o scape de Eminescu pentru că

acesta a înnebunit (D 7). Oricâtă bunăvoință i-am arăta lui Maiorescu, **este imposibil de acreditat ideea că acest banal bilețel l-a convins că Eminescu ar fi înnebunit**. De altfel, Ioan Slavici, pe care poetul l-a considerat un bun prieten, încercînd să scape de povara faptului că din casa lui s-a declanșat lichidarea lui Eminescu, oferă, peste mulți ani, o penibilă explicație despre declanșarea nebuniei acestuia. Slavici povestește ulterior (D 79) că Eminescu, chiriașul său, își citea cu voce tare poeziile „și făcea multă gălăgie cînd scria”, astfel încît, deseori, îi bătea în perete pînă cînd stingea lumînarea. „Acesta a fost pentru mine primul semn al bolii de nervi care-l cuprinsese”, scrie Slavici, falsificînd, nu pentru prima oară, realitatea în funcție de propriile interese. În „Amintirile” sale el scrie că, înainte de plecarea la Viena, la tratament, în 26 iunie 1883, i-a înmînat lui Eminescu o scrisoare ce trebuia să ajungă la Maiorescu, în care l-ar fi rugat „să-l observe bine pe Eminescu, căci mi se pare greu bolnav” (D 79). O minciună care este azi dovedită. Pe de o parte de însemnarea din 26 iunie 1883, unde Maiorescu rezumă acea scrisoare „vrednică de însemnat”, în care Slavici scrie despre „ațăță-rile lui Rosettaki și ale poliției în contra Austro-Ungariei la so-cietatea «Carpații»” (D 5). **Nici o mențiune despre „boala” lui Eminescu!** Pe de altă parte, minciuna lui Slavici reiese chiar din textul acestei scrisori, care nu a fost publicată integral niciodată pînă de curînd, cînd, prin bunăvoința cercetătorului Fănuș Băileșteanu, eminescologul Constantin Barbu a regăsit-o în arhiva Bibliotecii Academiei Române. Două aspecte sînt de reținut în această scrisoare. Primul, că Slavici îi oferă lui Maiorescu o adevărată

Notă informativă despre ultima ședință de la Societatea „Carpații”, în care critică grupul naționalist care vorbește de refacerea Daciei Mari, lucru pe care-l făcuse și agentul austriac Von Mayr, în *Nota* trimisă Contelui Kalno-ky, încă din 7 iunie 1882 (D 83).

Cel de-al doilea aspect, nebăgat în seamă pînă acum, este că Slavici își toarnă cenușă în cap, explicîndu-i lui Maiorescu faptul că, încă de la intrarea în Societatea „Carpații”, ar fi avut intenția de a contracara acțiunile unor membri care cereau explicit ca Transilvania să fie alipită României, adică, așa cum s-ar spune în termeni mai actuali, ar fi vrut să distrugă din interior acțiunea unor exaltați!

În această scrisoare, Slavici face o precizare extrem de importantă despre Ocășeanu, pe care-l numește „*unul dintre oamenii de încredere ai poliției*” (D 85). Dacă ne amintim că, exact în acele zile, se finalizau termenii Tratatului secret dintre România și Austro-Ungaria, că P.P. Carp, trimisul țării la Viena, îi ceruse explicit lui Maiorescu: „*mai potoliți-l pe Eminescu*” sau că însuși Bismark amenințase România cu o declarație de război dacă nu încetăză bătălia pentru Transilvania, rezultă clar că, în urma presiunilor venite de la Viena, unii au fost convinși să se potolească, iar alții, care erau de multă vreme agenți harnici ai diverselor servicii secrete, și-au intensificat activitatea și au trecut la acțiuni mai hotărâte.

Slavici, de pildă, prin scrisoarea trimisă lui Maiorescu, se dezice de activitatea de la Societatea „Carpații” și, prin plecarea intempestivă din țară, dovedește că a fost convins să se potolească. Cert este că, în toate

documentele cercetate de noi nu există nici cea mai mică dovadă că lui Eminescu i-a atras cineva atenția asupra pericolului care îl paște dacă va rămîne fidel principiilor sale în ceea ce privește Transilvania.

Din contră, din aceleași „*Însemnări zilnice*” ale lui Maiorescu aflăm că ziaristului incisiv de la „*Timpu*”, care era Eminescu, i s-a pregătit cu minuțiozitate scoaterea din viața publică, pe motivul nebuniei. În **30 mai 1883**, Maiorescu notează că în acea seară, timp de cinci ore, l-a avut ca oaspete pe ministrul american E. Schuyler alături de cîțiva apropiați, între care și Eminescu. Deși notează că a fost „*cea mai plăcută atmosferă*”, Maiorescu adaugă o notă ciudată: „*La Eminescu, început de alienație mintală, după impresia mea*” (D 2). Pe bună dreptate, cercetătorul Nicolae Georgescu se întreabă cum de era posibilă o atmosferă atît de plăcută în compania unui om care o luase razna. Să fie întîmplător și faptul că exact în acea zi apare în „*Timpu*” articolul lui Eminescu, „*Despărțirea de Maiorescu*”?

Dar Maiorescu revine și în ziua de **23 iunie 1883** cu o însemnare asemănătoare. Adversarul său politic, liberalul Th. Rosetti vine la cină împreună cu soția și-l în-
tîlnește aici pe Eminescu. Dacă ar fi avut o cădere ner-
voasă, în mod sigur Eminescu s-ar fi năpustit asupra lui
Rosetti, pe care în dese rînduri l-a „executat” în articole-
le sale din „*Timpu*”. Deși o astfel de întîmplare n-a avut
loc, Maiorescu totuși notează: „*Și Eminescu, care devine,
din ce în ce mai evident, alienat. Foarte excitat, sentiment al
personalității exagerat (să învețe acum albaneza!), vrea să se
călugărească, dar să rămână în București*” (D 4). Pentru un

om ca Eminescu, care ştia bine germana, franceza, greaca veche sau sanscrita şi care consultase celebrul *Glosar* al lui Bopp, cu aplicaţie pe douăsprezece limbi de mai mică sau mai mare circulaţie, mărturisirea că ar vrea să înveţe albaneza (o limbă care are multe structuri asemănătoare cu limba română) ar putea fi semnul unei nebunii? Se ştie că **ambele însemnări sînt subliniate în manuscris cu linie roşie pe margine, la o lectură ulterioară a textelor**, aşa cum precizează editorul I. Rădulescu - Pogoneanu. Ca specialist în psihiatrie, Maiorescu ar fi putut să observe un comportament ciudat la Eminescu, însă, dacă lucrurile ar fi stat aşa, măcar unul dintre cei prezenţi la masă (E. Schuyler, Beldimano, Gane, soţii Negruzzi, soţii Kremnitz, Anette sau familia Rosetti) ar fi notat ulterior, în propriile jurnale sau memorii acest fapt. Lipsa unor astfel de referiri demonstrează, mai degrabă, faptul că **Maiorescu deja pregătise scenariul ce urma să aibă punctul culminant în 28 iunie 1883**. Toate semnele de întrebare pe care le ridică aceste însemnări ciudate din zilele de 30 mai şi 23 iunie 1883 au rămas zeci de ani neelucidate (e adevărat şi cu complicitatea unor cercetători care au fost totdeauna împotriva republicării operei gazetăreşti a lui Eminescu), fiind considerate ca dovezi ale începutului de alienare.

Privite însă cu obiectivitate, ele demonstrează faptul că bileţelul primit de Maiorescu în dimineaţa zilei de 28 iunie 1883 de la doamna Slavici era mai degrabă aşteptat decît convingător. Era, într-un fel cît se poate de explicit, **semnalul de declanşare a unei operaţiuni pregătite cu minuţiozitate**.

Conştient de rolul decisiv pe care îl avea în scoaterea din viaţa publică a ziaristului Mihai Eminescu, dar şi preocupat de responsabilitatea în viitor pentru acest gest, Maiorescu a încercat prin acele însemnări cel puţin dubioase să-şi creeze un alibi, dar o astfel de decizie nu-l putea lăsa liniştit şi însemnarea din noaptea precedentă internării lui Eminescu este lămuritoare în privinţa stărilor sale emoţionale: „*Nu pot dormi bine, la ora 3 deştept şi scriind*” (D 7). Avea şi de ce să fie stresat: peste numai 24 de ore urma să devină călăul lui Eminescu!

Aşadar, în dimineaţa zilei de 28 iunie 1883, la ora 6 (I), Ecaterina Szöke Magyarosy îi trimite lui Maiorescu bileţul de mai sus, care era un adevărat *cod secret*, iar acesta îl ia ca pe o adevărată expertiză medicală, pornind rătălugul unei zile îngrozitoare.

În mod inexplicabil, **soseşte la Maiorescu acasă, pentru „întîia oară”, Constantin Simţion**, nimeni altul decît preşedintele Societăţii „*Carpaţii*”, unde, chiar în acea zi, avea să descindă poliţia! Maiorescu notează: „*M'am dus eu el la Dr. Şuţu şi am pus să se pregătească în a sa „Casă de sănătate” o cameră pentru Eminescu*” (D 7). Deci **Maiorescu nu-i cere lui dr. Şuţu să-l examineze pe prietenul său Eminescu pentru eventualele semne de alienaţie pe care, chipurile, le-ar fi observat în ultimele zile, ci îl internează pur şi simplu pentru cîteva luni ca nebun incurabil!**

În însemnarea zilei respective, nu găsim nici o altă motivaţie în legătură cu scopul prezenţei lui Simţion la acea oră, ceea ce înseamnă că a venit conform unui plan stabilit anterior primirii bileţelului de la doamna Slavici, deci cel puţin în ziua precedentă! De altfel, după